

Znaky právního státu

Výrazným znakem právního státu je také to, že vymezení trestného činu, stíhání jeho pachatele a jeho potrestání je věcí vztahu mezi státem (jím reprezentovanou státní mocí) a pachatelem

Ústavní soud již dříve ve svých rozhodnutích jednoznačně dovodil, že výrazným znakem právního státu je také to, že vymezení trestného činu, stíhání jeho pachatele a jeho potrestání je věcí vztahu mezi státem (jím reprezentovanou státní mocí) a pachatelem, a to za nepostradatelné podmínky, že totiž právě stát svými orgány rozhoduje podle pravidel trestního řízení o tom, zda byl trestný čin spáchán. V daném případě nutno opakovaně zdůraznit, že zmíněná pravidla představuje právě trestní řád. Ten je vybudován na principech neodmyslitelných od základních charakteristik provázejících demokratický a právní stát. Z hlediska základních zásad trestního práva procesního a jejich vyjádření z pozice práva ústavního je nutno znovu připomenout čl. 8 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a také konstatovat, že rozhodnutími soudů obou stupňů napadených návrhovatelem byla zasažena takto nerespektovaná jedna ze základních ústavněprávních zásad demokratického a právního státu, tedy zásada, že nikdo nesmí být stíhán nebo zbaven svobody jinak než z důvodů a způsobem, který stanoví zákon. Je mimo jakoukoliv diskusi, že postup užitý policií (IMV) tak, jak byl jednoznačně skutkově prokázán a nakonec i aprobován soudy není a ani nemůže být upraven (popsán) procesními předpisy, které se vztahují k průběhu trestního řízení (především trestním řádem). V této souvislosti lze souhlasit s argumentací návrhovatele, že tam, kde stát zasahuje do soukromí občanů nebo kde jeho úředníci nevystupují zřetelně a vždy proti páčání trestné činnosti, ale předstírají, že jsou s ní srozuměni, je taková činnost podřízena velmi přísné kontrole jiných, nezávislých orgánů (jak plyne z ust. § 34a, § 34b a 36 zák. o Policii ČR, příp. § 163c tr. zák. týkající se beztrestnosti policejního agenta působícího v rámci zločinného spolčení. Zvolený postup orgánů činných v trestním řízení je tak v dané věci extra legem a důkazy tímto postupem získané jsou od počátku nezákonnými a v trestním řízení tedy nepoužitelnými.

Nutno též připomenout a zdůraznit, že jednání fyzické osoby nutno považovat za trestný čin, pakliže je za takové označeno zákonem (čl. 39 Listiny základních práv a svobod, č. 7 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod). Podmínky trestnosti jsou dány podmínkami trestní odpovědnosti, mezi něž patří i protiprávní jednání, následek kauzální nexus a zavinění. Je nepřijatelným porušením čl. 39 Listiny a čl. 7 odst. 1 Úmluvy, pakliže jednání státu (v dané věci Policie) se stává součástí skutkového děje, celé poslovnosti úkonů, z nichž se trestní jednání skládá (např. provokace či iniciování trestného činu, jeho dokonání, apod.). Jinými slovy nepřijatelný je takový zásah státu do skutkového děje, jenž ve své komplexnosti tvoří trestný čin, resp. takový podíl státu na jednání osoby, jehož důsledkem je trestní kvalifikace tohoto jednání.

Ústavní soud ČR rozhodl v senátě o ústavní stížnosti návrhovatele JUDr. J. M., zastoupeného JUDr. T. S., směřující proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 19. 10. 1999, sp. zn. 6 To 376/99, ve spojení s rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 7 ze dne 8. 6. 1999, sp. zn. 3 T 36/98, za vedlejší účasti Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 7, takto:

Usnesení Městského soudu v Praze ze dne 19. 10. 1999, sp. zn. 6 To 376/99 a rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 7 ze dne 8. 6. 1999, sp. zn. 3 T 36/98, se zrušují.

Odůvodnění

Navrhovatel dne 2. 12. 1999 podal Ústavnímu soudu návrh označený jako ústavní stížnost a směřoval ji proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 19. 10. 1999, sp. zn. 6 To 376/99, ve spojení s rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 7 ze dne 8. 6. 1999, sp. zn. 3 T 36/98. Ve vydání uvedených rozhodnutí spatřuje porušení svých základních práv a svobod, když má za to, že postupem označených obecných soudů byl v daném případě zasažen čl. 2 odst. 2 a čl. 8 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (dále Listina).

Ústavní soud si vyžádal příslušný spisový materiál a takto ze spisu Obvodního soudu pro Prahu 7, sp. zn. 3 T 36/98 zjistil, že navrhovatel byl uznán vinným trestným činem zneužívání pravomoci veřejného činitele dle § 158 odst. 1a), odst. 2 trestního zákona (dále tr. zák.) a trestným činem přijímání úplatků dle § 160 odst. 2, 3 tr. zák. a byl mu uložen nepodmíněný trest odnětí svobody. Skutkově v dané věci (ve stručnosti) šlo o to, že navrhovatel jako policejní důstojník měl v další osobě vyvolat dojem, že je schopen zajistit, aby tato ve vyšetřované věci nebyla vzata do vazby a nakonec ani trestně stíhána (když toto nebezpečí jí mělo hrozit). Měl naznačit, že za uvedenou aktivitu očekává od oné osoby blíže neurčenou finanční částku (snad na pokrytí tzv. nákladů). Měl tedy navodit situaci tak, aby mu byl úplatek nabídnut, což se také dne 20. 3. 1998 stalo, navrhovatel převzal od uvedené osoby částku 250.000,- Kč v hotovosti, vzápětí byl Policií zadržen a nakonec pro uvedený skutek také trestně stíhán a jak již uvedeno také odsouzen. Ve vztahu k obsahu podané ústavní stížnosti nutno ovšem také zdůraznit, že v době kdy navrhovatel měl naznačovat potřebnost úplatku svědkovi ing. B., tak právě ten se obrátil na Policii ČR, kde jednání navrhovatele oznámil. Věcí se následně začala zabývat Inspekce ministerstva vnitra (dále IMV), vybavila svědka na další schůzky s navrhovatelem odposlechového zařízením a také dohodla s uvedeným svědkem, že ten navrhovateli předá v určitou dobu částku 250.000,- Kč, když tyto peníze policie (IMV) svědkovi opatřila, jejich předání monitorovala a navrhovatele zadržela.

Rozsudek soudu I. stupně ze dne 8. 6. 1999, č.j. 3 T 36/98-382 rozebírá skutkový děj, důkazy, které jej verifikují a dovozuje jaké trestné činy v jednání navrhovatele spatřuje. K otázce zajištění peněz policií pro to, aby mohly být svědkem po dohodě s policií navrhované předány, se v rozsudku stručně praví, že soud nedospěl k závěru, že by se jednalo o provokaci se strany IMV a dodal, že spolupráce svědka s pracovníky IMV v tomto směru byla dobrovolná a nenucená. Proti tomuto rozsudku podal navrhovatel odvolání, ve kterém dovozuje, že úplatek nežádal, za podstatné však považuje jednání ze strany Inspekce ministerstva vnitra, ve kterém spatřuje provokaci vůči své osobě a poukazuje v této souvislosti na to, že i v předchozím řízení (když na totéž již poukazoval), se soudy k této výhradě odmítají jednoznačně vyjádřit a jím uplatněné námitky tak neberou na vědomí. Znovu (v rámci svého odvolání ze dne 2. 9. 1999) uvedl, že v jednání IMV spatřuje provokaci (a tedy jednání nejenom nezákonné, ale i protiústavní), spočívající v tom, že některá policejní složka si počíná tak, že v situaci, kdy žádné konkrétní podezření z určitého trestného činu není dáno, ohledně určité osoby dospěje k závěru, že by se tato za určitých podmínek a okolností mohla takového trestného činu dopustit a pro jeho případné spáchání pak vytvoří potřebné předpoklady a podmínky. Tak se stalo i ve věci navrhovatele, kdy byl získán policií ke spolupráci pozdější svědek, který měl s navrhovatelem vyvolávat schůzky a v jejich rámci mu nabízet úplatek a ten mu nakonec i předat (peněžní částkou, která byla opatřena policií z jejího zdroje). Upozornil i na skutečnost, že český právní řád v daných souvislostech nezná pojem provokace (její nezákonnost) s výjimkou ust. § 14 odst. 1 písm. c) zák. č. [119/1990](#) Sb., o soudní rehabilitaci, který je ovšem užit v souvislosti s obdobím totalitního režimu. Vyjádřil konečně svůj názor spočívající v tom, že absence jakékoliv zmínky o provokaci trestné činnosti v aktuálních trestněprávních předpisech je daná právě tím, že demokratický stát nemůže veřejně uznat, že takový postup jeho složek a orgánů by byl vůbec přípustný. Uzavírá s tím, že ovšem právě prostřednictvím svědka se policie snažila navrhovatele aktivně ovlivňovat a vést jej tak ke

spáchání trestné činnosti.

O takto podaném odvolání rozhodoval Městský soud v Praze, který jej ve veřejném zasedání konaném dne 19. 10. 1999, pod č.j. 6 To 376/99-430, zamítl. V důvodech svého rozhodnutí odvolací soud souhlasně odkázal na provedení a hodnocení důkazů soudem I. stupně, kdy má rovněž za prokázané, že to byl navrhovatel, který svým aktivním jednáním navodil stav, který ve svědkovi vzbudil pocit dlužníka. Ten potom navrhovateli nabídl úplatek, který navrhovatel přijal veden zříštností. K zásadní námitce navrhovatele (a tak ji označil i odvolací soud), týkající se vyprovokované události (předání samotného úplatku) pracovníky Inspekce ministerstva vnitra odkázal na definici provokace. O takovou jde podle názoru odvolacího soudu tehdy, jestliže některá policejní složka dospěje za situace, kdy žádné konkrétní podezření z určitého trestného činu není dáno (ohledně určité osoby) k závěru, že by se za určitých podmínek a okolností mohla takového trestného činu dopustit a pro jeho případné spáchání jí bez jejího vědomí vytvoří předpoklady a podmínky.

Z provedeního dokazování dospěl odvolací soud k závěru, že to nebyli pracovníci IMV, kteří podnítli kontakt navrhovatele se svědkem a názor navrhovatele v tomto směru nemá v provedených důkazech oporu. Poukázal tedy na správná a úplná skutková zjištění soudu I. stupně, který jej vedl k tomu, že považoval za naplněnou skutkovou podstatu trestného činu zneužívání pravomoci veřejného činitele podle § 158 odst. 1a), 2a) tr. zák. a trestného činu přijímání úplatků dle § 160 odst. 2, 3 tr. zák.

Proti uvedeným rozhodnutím soudů obou stupňů podal navrhovatel v příslušné lhůtě a tedy včas ústavní stížnost v jejímž rámci navrhl rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 7 ze dne 8. 6. 1999, sp. zn. 3 T 36/98 a usnesení Městského soudu v Praze ze dne 19. 10. 1999, sp. zn. 6 To 376/99, zrušit. V odůvodnění podané ústavní stížnosti potom uvedl, že základní otázkou (kterou již měly vyřešit obecné soudy a nestalo se tak) je to, zda lze za ústavně konformní považovat postup orgánů Policie ČR, která prostřednictvím jiné osoby zinscenovala či vyprovokovala předání částky peněz, jejíž výši sama určila, nadto peněz ve vlastnictví ČR, a to jako předstíraný úplatek. Jinými slovy řečeno, zda lze považovat za zákonnou a ústavní provokaci trestného činu. Poukázal i na to, že se soudy nevyrovnaly s jeho obhajobou (svědek R.) a v naznačené souvislosti se odvolal na rozhodnutí Ústavního učiněné pod sp. zn. III. ÚS 87/99. Za podstatné a rozhodující však pokládá, že prokazatelně nebyl obviněn (a tedy samozřejmě ani odsouzen) za žádný trestný čin, který by spáchal do okamžiku, než převzal od svědka příslušnou finanční částku (v tomto směru také proti osobě navrhovatele nebyl veden žádný důkaz). Na tom nemění nic, že v této době mohlo vzniknout podezření, zda způsobem svého jednání a kontaktem se svědkem vlastně nežádá o poskytnutí úplatku. Pokud by v té době takové podezření existovalo a bylo relevantní, byl by adekvátním postup, který by mohl vyústit v zahájení trestního řízení proti navrhovateli (sdělením obvinění). K takovému postupu však nedošlo. Právě v této době však bylo rozhodnuto o aktivním vstupu policie do vztahu mezi navrhovatelem a svědkem, který nakonec vedl k tomu, že Policie ČR ze svých prostředků zajistila peněžitou částku (její výše byla stanovena po dohodě se svědkem) a tato částka byla svědkem navrhovateli předána a ten byl Policií ČR krátce na to zadržen.

V podané ústavní stížnosti poukázal navrhovatel na to, že jednou z funkcí státu je to, že dbá na bezpečnost a dodržování zákonů. Stát se toho především snaží dosáti přesným popisem chování, které není aprobevováno, dále aktivními opatřeními, které mají odstrašit osoby jednat protiprávně a konečně postihem těch, kteří se nenechali odstrašit a zákon porušili. Zcela mimo rámec těchto úvah je ovšem jednání, kdy stát rozhodne o tom, že se pokusí občana (který se snad chová podezřele) vyprovokovat ke spáchání trestného činu, ať už prostřednictvím svých policejních orgánů či jiných osob. Má za to, že takto stát již zásadně překračuje svou roli, kterou má ve společnosti zaujímat a pro kterou existuje. Upozornil na to, že tam, kde stát zasahuje do soukromí občanů (v trestním řízení) se tak děje vždy pod velmi přísnou kontrolou jiných nezávislých orgánů (např. ust. §§ 34a, 34b a §36 zák. o Policii ČR, § 163c tr. zák.). Dodal, že ve všech svých podáních (včetně odvolání) obsáhle

rozebíral tuto problematiku a dovozoval právní neudržitelnost postupu IMV vůči jeho osobě (poukázal i na ust. § 14 zák. č. [119/1990](#) Sb., o soudní rehabilitaci). Poukázal na skutečnost, že přes jím užitou argumentaci, kterou v rámci trestního řízení proti své osobě vícekrát zdůraznil, oba obecné soudy na ni v zásadě a přiléhavě už vůbec nereagovaly. Takový postup je dle jeho přesvědčení v rozporu s ust. § 125 tr.ř., který ukládá soudům při odůvodnění rozsudku vypořádat se s obhajobou a poukázal na to, že v jeho věci nešlo o obhajobu banální, irelevantní či přehlédnutelnou. V ignorování zásadní argumentace soudem potom spatřuje porušení práva na spravedlivý proces, resp. čl. 8 a čl. 38 odst. 2 Listiny. Dále poukázal na ust. § 163 tr. zák. (ustanovení o účinné lítosti) s tím, že v daném případě svědek předal uvedenou částku s vědomím policie a za její asistence, tedy svůj úmysl oznámil dopředu a nemohlo tak jít o úplatek, a to ani subjektivně, bez ohledu na samotné počínání navrhovatele. Navíc o výši předané částky to byl svědek (po spolupráci s policií), který stanovil výši částky a vlastně tak rozhodl o právní kvalifikaci takového jednání, zcela mimo vůli toho, který je následně pro takové jednání trestně stíhán. Konečně uplatnil i své výhrady k hodnocení (oběma soudy) výpovědi svědka R. V postupu obou soudů tak spatřuje zejména porušení čl. 2 odst. 2 a čl. 8 odst. 2 Listiny a navrhl také odložení vykonatelnosti napadeného rozhodnutí z hlediska ust. § 79 odst. 2 zák. o Ústavním soudu.

Na vyžádání Ústavního soudu se k věci vyjádřil Městský soud v Praze a Obvodní státní zastupitelství pro Prahu 7. Městský soud v Praze odkázal pouze na obsah svého rozhodnutí s tím, že nemá nic, čím by toto rozhodnutí doplnil. Obvodní státní zastupitelství pro Prahu 7 uvedlo, že s rozhodnutími soudů se ztotožňuje a má za to, že žádná práva navrhovatele, daná mu trestním řádem i dalšími právními předpisy, zejména i Listinou základních práv a svobod nebyla porušena a byly tak respektovány zásady spravedlivého procesu.

Vycházejí z příslušného spisového materiálu zejména i z důvodů, které vedly soudy k přijetí napadených rozhodnutí i z argumentace jednotlivých účastníků v řízení před Ústavním soudem a stejně tak i účastníka vedlejšího, dospěl Ústavní soud k závěru, že podaná ústavní stížnost je důvodná. Z hlediska ústavněprávního, které zakládá ingerenci Ústavního soudu do jurisdikční činnosti soudů obecných takto zjistil, že ty ve své rozhodovací činnosti postupovaly v rozporu s obsahem hlavy páté Listiny. Aniž by se Ústavní soud zabýval výhradami stěžovatele vůči provedenímu dokazování, či jeho hodnocení, za prvotní a podstatné považuje jeho námitky a výhrady směřující vůči postupu Policie ČR, ve kterém stěžovatel spatřuje provokaci, na jejímž základě v konečném důsledku byl shledán vinným trestnými činy zneužívání pravomocí veřejného činitele podle § 158/1a), 2a) tr. zák. a přijímání úplatku dle § 160 odst. 2, 3 tr. zák. Ze spisu Obvodního soudu pro Prahu 7, sp. zn. 3 T 36/98, nepochybně a nesporně plyne, že svědek navrhovateli předal částku 250.000,- Kč (když i za okolností, které rozdílně od soudů interpretuje navrhovatel), tuto částku obdržel svědek z prostředků Policie ČR, se kterou v té době spolupracoval, tato částka byla svědkovi policií předána s tím, že je určena pro navrhovatele jako předstíraný úplatek, který měl svědek navrhovateli poskytnout a samotné předání bylo uskutečněno pod dohledem policie tak, aby byl získán důvod pro zatčení navrhovatele a jeho trestní stíhání. K takovému postupu jak již uvedeno nakonec prokazatelně došlo. Za takto zjištěných a bezpečně prokázaných skutkových okolností v projednávané věci, Ústavní soud přisvědčil argumentaci uplatněné v podané ústavní stížnosti a námitkám v naznačeném směru v ní obsažených. Především je nutno zdůraznit, že český právní řád uvedený postup policejních složek neupravuje a ani takový nezná. Je to přirozené a samozřejmé, protože v demokratické společnosti a v právním státě, kterým Česká republika je, naznačený postup policie musí být vyloučen a pokud je takovým způsobem policií postupováno, je nutné takový postup označit nejenom za protizákonný, ale i protiústavní. V této souvislosti (z hlediska trestního řízení) je na místě zdůraznit, že základním procesním předpisem, který toto řízení upravuje je trestní řád (zák. č. [141/1961](#) Sb., ve znění pozdějších předpisů). Jeho základní zásady (ideje) jsou potom obsaženy v jeho paragrafu druhém, kdy hned v prvním odstavci je jednoznačně uvedeno, že nikdo nemůže být stíhán jako obviněný než ze zákonných důvodů a způsobem, který stanoví tento zákon. Toto

ustanovení je promítnutím ústavních zásad na kterých především trestní proces spočívá a v dané věci je vyjádřením čl. 8 odst. 2 Listiny, který stanoví, že "nikdo nesmí být stíhán nebo zbaven svobody jinak než z důvodů a způsobem, který stanoví zákon". Vycházeje z uvedeného nelze než konstatovat, že uvedený postup policie s těmito základními zákonnými a ústavními předpoklady nekoresponduje. Lze za daných okolností (skutkově nepochybných) souhlasit s argumentací navrhovatele v tom, že v okamžiku vlastně fingovaného předání úplatku nebyl trestně stíhán a tedy ani obviněn, a to ani v souvislosti s jednáním, pro které byl v dané věci později odsouzen. Pokud totiž v předchozí době vzniklo podezření, že navrhovatel více či méně jedná tak, že vlastně žádá o poskytnutí úplatku a toto podezření bylo relevantní, byl na místě postup plně odpovídající trestnímu řádu, tedy případnému sdělení obvinění navrhovateli pro příslušný trestný čin event. pro jeho přípravu k němu či pokus o něj. K tomu však nedošlo a státní moc reprezentována policií v určitém okamžiku svým jednáním a postupem sama o sobě vytvořila podmínky a navodila situaci se zjevnou snahou případný trestný čin uskutečnit a dokonat. Takový postup je však zřetelným excesem z hranic, ve kterých se odehrává trestní řízení, a to i z hranic vyznačených rovinou ústavně právní. Ústavní soud již dříve ve svých rozhodnutích jednoznačně dovodil, že výrazným znakem právního státu je také to, že vymezení trestného činu, stíhání jeho pachatele a jeho potrestání je věcí vztahu mezi státem (jím reprezentovanou státní mocí) a pachatelem, a to za nepostradatelné podmínky, že totiž právě stát svými orgány rozhoduje podle pravidel trestního řízení o tom, zda byl trestný čin spáchán. V daném případě nutno opakovaně zdůraznit, že zmíněná pravidla představuje právě trestní řád. Ten je vybudován na principech neodmyslitelných od základních charakteristik provázejících demokratický a právní stát. Z hlediska základních zásad trestního práva procesního a jejich vyjádření z pozice práva ústavního je nutno znovu připomenout čl. 8 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a také konstatovat, že rozhodnutími soudů obou stupňů napadených navrhovatelem byla zasažena takto nerespektovaná jedna ze základních ústavněprávních zásad demokratického a právního státu, tedy zásada, že nikdo nesmí být stíhán nebo zbaven svobody jinak než z důvodů a způsobem, který stanoví zákon. Je mimo jakoukoliv diskusi, že postup užitý policií (IMV) tak, jak byl jednoznačně skutkově prokázán a nakonec i aprobován soudy není a ani nemůže být upraven (popsán) procesními předpisy, které se vztahují k průběhu trestního řízení (především trestním řádem). V této souvislosti lze souhlasit s argumentací navrhovatele, že tam, kde stát zasahuje do soukromí občanů nebo kde jeho úředníci nevystupují zřetelně a vždy proti páčání trestné činnosti, ale předstírají, že jsou s ní srozuměni, je taková činnost podřízena velmi přísné kontrole jiných, nezávislých orgánů (jak plyne z ust. § 34a, § 34b a 36 zák. o Policii ČR, příp. § 163c tr. zák. týkající se beztrestnosti policejního agenta působícího v rámci zločinného spolčení. Zvolený postup orgánů činných v trestním řízení je tak v dané věci extra legem a důkazy tímto postupem získané jsou od počátku nezákonnými a v trestním řízení tedy nepoužitelnými. Nelze v těchto souvislostech opomenout ani skutečnost, že peněžní částka užitá za zmíněných okolností byla stanovena kuriózním způsobem, tedy tak, že ji po dohodě s policií určil svědek, a to na základě vlastní, subjektivní úvahy a takto rozhodl o právní kvalifikaci jednání navrhovatele a v konečném důsledku i o trestní sazbě příslušného trestného činu. Konečně oprávněnou se jeví i výhrada navrhovatele poukazující na to, že námitky uplatněné v podané ústavní stížnosti (uvedený postup policejních orgánů) uváděl již v řízení před oběma soudy a ty se s jeho výhradami a tedy řádně uplatněnou a užitou obhajobou nevypořádaly a vlastně se jí ani nezabývaly. I Ústavní soud vycházeje ze spisového materiálu konstatuje, že obecné soudy v těchto souvislostech v odůvodnění svých rozhodnutí se ke vzneseným námitkám vlastně nevyjádřily, když pouze naznačené úvahy se zcela míjely s podstatou úvah navrhovatele. V této souvislosti je také případný odkaz navrhovatele na rozhodnutí Ústavního soudu pod sp. zn. III. ÚS 87/99, které se obecně touto problematikou zabývá.

Nutno též připomenout a zdůraznit, že jednání fyzické osoby nutno považovat za trestný čin, pakliže je za takové označeno zákonem (čl. 39 Listiny základních práv a svobod, č. 7 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod). Podmínky trestnosti jsou dány podmínkami trestní odpovědnosti, mezi něž patří i protiprávní jednání, následek kauzální nexus a zavinění. Je

nepřípustným porušením čl. 39 Listiny a čl. 7 odst. 1 Úmluvy, pakliže jednání státu (v dané věci Policie) se stává součástí skutkového děje, celé poslouposti úkonů, z nichž se trestní jednání skládá (např. provokace či iniciování trestného činu, jeho dokonání, apod.). Jinými slovy nepřípustný je takový zásah státu do skutkového děje, jenž ve své komplexnosti tvoří trestný čin, resp. takový podíl státu na jednání osoby, jehož důsledkem je trestní kvalifikace tohoto jednání.

Jak již řečeno ústavně akceptovatelný průlom do uvedeného principu, odůvodněný účelem ochrany před organizovaným zločinem (§ 34b zákona čl. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, ve spojení s § 163c tr. zák.), musí pak splňovat procesní garance před možným zneužitím takového postupu Policie (souhlas soudu dle § 34 b odst. 4 zákona o Policii ČR), dále omezení možných účelů (§ 34b odst. 1 téhož zákona), jakož i vymezení hranic beztrestnosti takového jednání policisty - § 163c tr. zák., § 34b odst. 5 zákona o Policii ČR).

Bez ohledu na řečené nutno dodat, že přes uvedené skutečnosti Ústavní soud nijakým způsobem nepředjímá další postup orgánů činných v trestním řízení, včetně obecných soudů, stran dosavadních zjištění ve věci učiněných, které předmětem posuzování z hlediska ústavně právního nebyly a jejich zvažování a hodnocení z pohledu již naznačených zásad je věcí již označených orgánů.

Z uvedených důvodů tak nezbylo než konstatovat, že Ústavní soud v postupu obou soudů v rámci napadených rozhodnutí spatřuje porušení základních práv navrhovatele vyjádřených v čl. 2 odst. 2, čl. 8 odst. 2 i čl. 39 Listiny, jakož i čl. 7 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Proto také Ústavní soud obě napadená rozhodnutí zrušil, když s poukazem na uvedené i příslušný časový odstup žádosti o odložení vykonatelnosti napadeného rozhodnutí nevyhověl.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí se nelze odvolat.

V Brně dne 22. června 2000

© EPRAVO.CZ - Sbírka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [„Za každou kauzou je živý příběh“](#)
- [Ombudsman na Maltě - základní parametry a role. A v čem bychom se mohli poučit i my v Česku?](#)
- [DEAL MONITOR](#)
- [DEAL MONITOR](#)
- [Rozhovor s JUDr. Veronikou Janoušek Rudolfovou, samostatnou advokátkou specializující se na sportovní právo](#)
- [DEAL MONITOR](#)
- [DEAL MONITOR](#)
- [DEAL MONITOR](#)
- [Fotbaloví agenti vs. FIFA ve světle stanoviska generálního advokáta Soudního dvora Evropské unie](#)
- [Lichevní smlouva ve světle usnesení Nejvyššího soudu ze dne 3. 6. 2025, sp. zn. 28 Cdo 2378/2024](#)
- [DEAL MONITOR](#)